

மணவாளனின் புறா THE BRIDEGROOM'S DOVE

வெண்புறாவே, பெண் புறாவே,
மணவாளன் யாரிடம் பேசுகின்றாரோ ?
யாரிடம் என்று எண்ணுகிறாய் ? என் ஆத்துமாவே,
உன்னைத்தான் அவர் அழைக்கிறார் என்றே
அனுமானிக்க இயலவில்லையா ?
என் ஆத்துமமே, அவர் அன்பின் புறாவே,
அது ஆத்தும மணாளனின் அன்பின்
அழைப்பல்லவா ?
பெருந்தன்மையானது, சாந்தமானது,
மென்மையானது, அதற்கு நான் தகுதியுள்ளவனோ ?
நான் வீணாக உற்றுப்பார்க்கிறேன், இதில் ஏதேனும்
ஒரு குணத்திற்குள் நான் பொருந்துகிறேனோ ?
ஆனாலும் என் ஆத்துமாவே, உன்னை அவர்
மீட்டுக்கொண்டதால்
அவர் அன்புக்குகந்த புறாவாகிவிடலாமே,
ஆனாலும் இயேசு ஏன் இந்த பாதுகாப்பற்ற புறாவை
நேசிக்கவேண்டும் ?
துணிவில்லாத இப்புறாவை
மணவாளன் ஏன் விரும்புகிறார் என்றால்,
புறா ஓர் காக்கை இனமோ, கொட்டும் கொடுக்கோ
கொண்டதுமில்லை,
சண்டைபோடவோ பிரத்யேகமாகவே ஆயுதம் எதுவும்
இதற்கு வாய்க்கவில்லை,
அதன் இறக்கைகள் மட்டுமே அதன் பாதுகாப்பு,
பறப்பதே அதன் வெற்றி, அதன் ஆத்தும நேசரின்
அன்பு ஒன்றே அதன் புகலிடமாம்,
இந்த ஏழைப்புறாவோ,
பருந்துவந்தால் பறந்துசெல்லும்,
பாதுகாப்பாய் தப்பித்துக்கொள்ளும்,
அவருடனே பக்கம் அமர்ந்து ஆட்சிசெய்திட,
அவர் சிலுவைதனை சுமந்துசெல்ல,
அவர் கிரீடம்தனை நித்தியத்துக்கும் அணிந்திட,
அவர் மகிமையிலே பங்குபெற்றிடவே
அழைக்கின்றாரே.
